

РЕШЕНИЕ

№ 5043

гр. София, 21.07.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10
състав,** в публично заседание на 26.03.2014 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **420** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

5

Производството е по реда на чл. 129, ал. 7, вр. чл. 156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба от [фирма], като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е акт за прихващане или възстановяване № 1345047/21.08.2013 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП С., потвърден с решение № 2103/29.04.2013 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С.. Жалбоподателят обжалва акта за прихващане или възстановяване в частта на отказано възстановяване на надвнесен корпоративен данък в размер на 18 954, 18 лв. и извършено прихващане на установен за възстановяване корпоративен данък с лихви за невнесен в срок данък върху доходите на физическите лица – 145, 87 лв., вноски за фонд ГВРС – 9, 96 лв. и лихви за вноски за фонд ГВРС – 9, 02 лв. Искане се отмяната на ревизионния акт, потвърден с решението на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С.. Претендират се разноски. Ответникът – директорът на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика” С. оспорва жалбата, като по същество моли съдът да постанови съдебно решение, с което да я отхвърли като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните в производството и събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа страна следното:

Въз основа на резолюция за извършване на проверка № 1345047/08.08.2013 г., издадена от Г. И. К. – старши инспектор по приходите в дирекция „Контрол” в ТД на НАП С. е възложено извършването на проверка на [фирма], като е определен срок за завършване на проверката до 21.08.2013 г. При извършване на проверката е установено, че [фирма] е подало годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО вх. № 2210И114132 от 29.03.2013 г., в която дружеството е декларирано надвнесен корпоративен данък в размер на 20 754, 18 лв., подлежащ на възстановяване по реда на глава XVI, раздел I от ДОПК. При извършена проверка на подадените от дружеството годишни данъчни декларации по чл. 51 от ЗКПО (отм.) за 2003 г. е установено, че дружеството е декларирано корпоративен данък в размер на 17 871, 14 лв., авансови вноски за годината в размер на 1289, 40 лв. и разлика за довносяне в размер на 16 581, 74 лв., за 2004 г. дружеството е декларирано данъчна загуба в размер на 78 482, 59 лв. и корпоративен данък 0 лв., авансови вноски за годината в размер на 12 666, 55 лв. и разлика за приспадане в размер на 12 666, 55 лв., за 2005 г. дружеството е декларирано данъчен резултат и корпоративен данък 0 лв., надвнесен данък от минали години в размер на 12 666, 55 лв., авансови вноски за годината в размер на 13 615, 44 лв. и разлика за приспадане в размер на 26 281, 99 лв., за 2006 г. дружеството е декларирано данъчна загуба в размер на 15 633, 62 лв. и корпоративен данък 0 лв., надвнесен данък от минали години в размер на 26 281, 99 лв., авансови вноски за годината в размер на 1422, 66 лв. и разлика за приспадане в размер на 27 704, 65 лв. За периода 2007 г. – 2012 г. дружеството е подало годишни данъчни декларации по чл. 92 от ЗКПО, като за 2007 г. е декларирано данъчен резултат и корпоративен данък в размер на 0 лв., надвнесен данък от минали години в размер на 27 704, 65 лв., авансови вноски за годината в размер на 1800 лв. и разлика за приспадане в размер на 29 504, 65 лв., за 2008 г. дружеството е декларирано данъчен резултат в размер на 0, 01 лв., корпоративен данък 0 лв., надвнесен данък от минали години, авансови вноски за годината и разлика за приспадане в размер на 0 лв., за 2009 г. дружеството е декларирано корпоративен данък в размер на 4418, 35 лв., надвнесен данък от минали години 29 504, 65 лв., авансови вноски за годината в размер на 0 лв. и разлика за приспадане в размер на 25086, 30 лв. За 2010 г. дружеството е декларирано корпоративен данък в размер на 4332, 13 лв., надвнесен данък от минали години в размер на 25086, 30 лв., авансови вноски в размер на 0 лв. и разлика за приспадане в размер на 20 754, 18 лв., за 2011 г. дружеството е декларирано данъчна загуба в размер на 42 722, 99 лв., корпоративен данък в размер на 0 лв., надвнесен данък от минали години в размер на 20 754, 18 лв., авансови вноски в размер на 0 лв. и разлика за приспадане в размер на 20 754, 18 лв., за 2012 г. дружеството е декларирано данъчен резултат и корпоративен данък в размер на 0 лв., надвнесен данък от минали години в размер на 20 754, 18 лв., авансови вноски в размер на 0 лв., разлика за приспадане в размер на 20 754, 18 лв. С декларацията за 2012 г. дружеството е декларирано, че желае възстановяване по реда на раздел I, глава XVI от ДОПК. Въз основа на декларираните данни органите по приходите са направили извода, че следва да се извърши корекция на декларираните данни за 2008 г., приели са, че на основание чл. 171, ал. 1 от ДОПК вземането за надвнесени вноски до 2006 г., декларираните през 2007 г. е погасено по давност, т.е. не е налице основание за възстановяване на надвнесенния корпоративен данък в размер на 18 954, 18 лв., а

такова основание съществува само за сумата от 1800 лв., произтичаща от надвнесени авансови вноски за 2007 г., декларирани през 2008 г. От приложената справка за задълженията на лицето към 21.08.2013 г. се установява, че по отношение на посочената сума от 1800 лв. е извършено прихващане със следните вземания – 145, 87 лв., представляващи лихви за данък върху доходите на физическите лица за периоди от 01.01.2007 г. до 31.01.2007 г. и от 01.02.2007 г. до 28.02.2007 г., със сумата от 9, 96 лв., представляваща главници за фонд ГВРС за периодите от 01.08.2007 г. до 31.08.2007 г. и от 01.11.2007 г. до 30.11.2007 г. и със сумата от 9, 02 лв., представляваща лихви върху тези вноски. В резултат на това на дружеството е била възстановена сумата от 1635, 15 лв.

Осъществено е обжалването на акта за прихващане или възстановяване по административен ред, като след анализ на събраните по делото доказателства решаващият административен орган е потвърдил същия.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, подадена е от лице, имащо право на жалба, срещу подлежащ на обжалване административен акт, и след като е осъществено обжалването по административен ред в съответствие с чл. 156, ал. 2 от ДОПК и е процесуално допустима.

По същество същата е неоснователна.

От представените като доказателства по спора годишни данъчни декларации, съответно по чл. 51 от ЗКПО (отм.) и по чл. 92 от ЗКПО се установява, че надвнесеният от жалбоподателя корпоративен данък е формиран изцяло в периода от 2004 г. до 2007 г. и е общо в размер на 29 504, 65 лв. (в годишната декларация за 2007 г. е отразено наличието на надвнесен данък от минали години в размер на 27 704, 65 лв. и 1800 лв., които следват от надвнесени авансови вноски). В тази връзка и в годишните данъчни декларации за последващите години, а именно за 2008 г., 2009 г., 2010 г., 2011 г. и 2012 г. е деклариран надвнесен данък от минали години, което е точно периода от 2004 г. до 2007 г. От събраните по делото доказателства, по-точно от подадената от дружеството годишна данъчна декларация за 2009 г. и тази за 2010 г. се установява, че с тези декларации е било извършено приспадане на дължим корпоративен данък общо в размер на 8750, 48 лв. (4418, 35 лв. за 2009 г. и 4332, 13 лв. за 2010 г.), което както правилно се установява от решаващия административен орган е по-малко от първоначално възникналата разлика за приспадане за 2004 г. в размер на 12 666, 55 лв., към която сума до 2009 г. единствено са се натрупвали суми за приспадане без такова да бъде извършвано. Следователно, от представените като доказателства по спора годишни данъчни декларации по несъмнен начин се установява, че декларираната с годишната данъчна декларация за 2012 г. от жалбоподателя сума за възстановяване е формирана изцяло през периода от 2004 г. до 2007 г., включително като надвнесеният данък за 2004 г. е приспаднал частично от дължими данъци за 2009 г. и за 2010 г., а надвнесеният от авансови вноски данък за 2007 г. в размер на 1800 лв. не е приспаднал до подаването на годишната данъчна декларация за 2012 г. Надвнесеният корпоративен данък по годишна данъчна декларация може да бъде възстановен на задължените лица по два начина – или чрез приспадане по реда на чл. 94 от ЗКПО (отм.) или чрез прихващане или възстановяване по реда на чл. 129 и сл. от ДОПК. Съгласно чл. 53, ал. 2 от ЗКПО надвнесеният корпоративен данък може да се приспада от данъчно задължените лица от следващи авансови и годишни вноски за същия данък, считано от 1 януари на отчетния период,

следва периода, за който се явява надвнесен корпоративният данък. Съгласно чл. 94 от ЗКПО надвнесеният корпоративен данък може да се приспада от следващи авансови и годишни вноски за същия данък, считано от 1 януари на годината, следваща годината, за която корпоративният данък е надвнесен, а съгласно §56 от Преходните и заключителни разпоредби на ЗКПО надвнесеният корпоративен данък, който не е приспаднал, възстановен или прихванат към 31.12.2006 г. може да се приспада по реда на чл. 94 от ЗКПО. Както и се посочи по-горе в мотивите на настоящото решение с оглед приложимите разпоредби на ЗКПО и на ДОПК надвнесеният корпоративен данък по годишна данъчна декларация може да бъде възстановен на задължените лица чрез приспадане по реда на чл. 94 от ЗКПО или чрез прихващане или възстановяване по реда на чл. 129 и сл. от ДОПК. От представените като доказателства по спора годишни данъчни декларации, подадени от жалбоподателя за периодите от 2004 г. до 2011 г., с изключение на 2008 г. жалбоподателят е упражнил право на избор по отношение на надвнесения корпоративен данък, като е избрал възможността за неговото приспадане от следващи авансови и годишни вноски. Така избраната възможност за надвнесения корпоративен данък да се приспада от следващи авансови и годишни вноски е отменена като възможност с отмяната на чл. 94 от ЗКПО с §53 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на ЗДДС, в сила от 01.01.2013 г. Съгласно §45 от Преходните и заключителни разпоредби на ЗИДЗДДС с недължимо платени към 31 декември 2012 г. суми за публични задължения, установявани от НАП се погасяват задължения по реда на чл. 169, ал. 4 от ДОПК, освен ако до влизането в сила на този е подадено искане по чл. 129, ал. 1 от ДОПК. В тази връзка като правилни се определят изводите на органите по приходите, издали обжалвания акт за погасяване по давност на надвнесения корпоративен данък в размер на 18954, 18 лв. (сумата е получена при съобразяване на обстоятелството на деклариран в годишната данъчна декларация надвнесен данък от минали години в размер на 20 754, 18 лв., като от тази сума е извадена сумата от 1800 лв., надвнесен данък от минали години, деклариран през 2008 г.) Вземането е погасено по давност на основание чл. 171, ал. 1 от ДОПК. Това е свързано с обстоятелството, че при надвнесен корпоративен данък вследствие на внесени авансови вноски давността започва да тече от 1 януари на годината, следваща годината, за която се отнася данъкът. Предвид това обстоятелство, ако при изчисляване на годишния размер на данъка се установи, че има надвнесен корпоративен данък вследствие на внесени авансови вноски през същата година, давността започва да тече от 1 януари на годината, следваща годината, за която се отнася данъкът. Следователно, в случая при надвнесен корпоративен данък за 2004 г., 2005 г. и 2006 г. давността започва да тече съответно от 01.01.2005 г., 01.01.2006 г. и 01.01.2007 г. и изтича съответно към 31.12.2009 г., 31.10.2010 г. и 31.12.2011 г. Следователно, към момента на подаване на годишната данъчна декларация за 2012 г., а именно към 29.03.2013 г. давностния срок е изтекъл, поради и което извършеното от органите по приходите, а и от решаващия административен орган позоваване на изтекла погасителна давност с оглед на мотивиране на отказа за възстановяване на сумата от 18 954, 18 лв. е законосъобразно. Неоснователна е жалбата и в останалата ѝ част, а именно в частта ѝ по отношение на прихващането на публични задължения на жалбоподателя. В хода на извършваната проверка на дружеството е било установено наличието на публични задължения на дружеството, посочени в справка за задълженията, приложена към акта за прихващане или възстановяване. От

приложената справка се установява наличието на задължения на търговското дружество в размер на 145, 87 лв., представляващи лихви за данък върху доходите на физическите лица за периоди от 01.01.2007 г. до 31.01.2007 г. и от 01.02.2007 г. до 28.02.2007 г., със сумата от 9, 96 лв., представляваща главници за фонд ГВРС за периодите от 01.08.2007 г. до 31.08.2007 г. и от 01.11.2007 г. до 30.11.2007 г. и със сумата от 9, 02 лв., представляваща лихви върху тези вноски. В последната страница на акта за прихващане или възстановяване е посочен акта, от който произтичат тези публични задължения.

Съдът счита, че оспореният акт е издаден и от компетентен орган същият е определен като компетентен орган по издаването на акта за прихващане или възстановяване с резолюция за извършване на проверка № 1345047/08.08.2013 г., издадена от старши инспектор по приходите в дирекция „Контрол” в ТД на НАП С.. С оглед на тези съображения, съдът счита, че обжалваният ревизионен акт е постановен от компетентен орган, в нужната форма, при спазване на процесуалните разпоредби.

От страна на жалбоподателя е направено искане за присъждане на разноски по делото. Съдът с оглед изхода на спора намира направеното искане за неоснователно. Искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е направено от страна на ответника по спора, което с оглед изхода на спора съдът намира за основателно. На основание чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК, вр. чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, издадена от Висшия съдебен съвет, в полза на Националната агенция за приходите следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 832, 38 лв.

Като взе предвид изложените фактически и правни изводи и на основание чл. 160, ал. 1, предложение последно от ДОПК съдът,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу акт за прихващане или възстановяване № 1345047/21.08.2013 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП С., потвърден с решение № 2103/29.04.2013 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С., като неоснователна.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати в полза на Националната агенция за приходите разноските по делото в размер на 832, 38 лв., представляващи юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с връчване на преписи по реда на чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: